

ПРАБЛЕМЫ ТЕАТРА

ЗМЯСТОЎНАСЦЬ, ВОБРАЗНАСЦЬ, ЛАКАНІЗМ

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

У савеснім мастацтве дэкаратара вельмі важна адназначна стварэнне вобразнага прастора, прычым гэты вобраз павінен быць не проста адлюстраваннем рэчаіснасці, а яе перапрацаваннем і перадаваннем праз мастацкія сродкі.

Усім творчым калектывам заўсёды спрыяла мастацкаму адзіству спектакля, моцнаму, стромнаму ансамблю.

Так, гарманічна адпаведнасцю мастацкай формы ўнутранаму зместу спектакля вызначаюцца вобразна-жыццёвыя дэкарацыі і іхныя касцюмы мастака Я. Чамудрава ў нашым Театры оперы і балета («Яснае світанне», «Святае і цёплае», «Арстан», «Мара»).

У тых спектаклях, дзе рэжысёр па-дыктатарску падпарадкоўвае ўсё сваёй волі і не хоча лічыцца з творчай індывідуальнасцю мастака-кампазітара, акцёра, — як правіла, няма ансамбля, а рэжысёрскі прыём «выпірае» як самамэта. І наадварот, часам бывае, што мастак у спектаклі падаўляе ўсё незвычайна пашырна і прамернай маштабнасцю дэкарацыяў. Гэта пераважна адбываецца ў оперных і балетных спектаклях.

Неадпаведнасцю афармлення спектакля яго ўнутранаму зместу, яго стылю відэю ў такіх — пастаючых, як «Перад вятрай» (мастак Л. Ватурын), «Лявоніха на арбіце» (В. Волкаў) у Театры імя Янкі Купалы, «Чырвоная шапка» (Ц. Кінін) у Театры юнага гледача. Справа ў тым, што часам мастак не вельмі турбуе сябе пэдагогічным, аналізіруючы, якую афармленне, альбо не зусім дакладна ведае паставачны план рэжысёра, бо, скажам, наўрад ці меў на мове рэжысёр спектакля «Груцкая гісторыя» В. Дакутовіч (Театр імя М. Горкага), каб афармленне А. Грыгар'яна шло ўразрэз з лірычным лінійным п'есам.

Што датычыцца афармлення Б. Волкам «Лявоніха на арбіце» — дык тут поўная неадпаведнасць стылю афармлення жанру п'есы, няведанне беларускай натуральнасці.

Наўрад ці можна задаволіць і афармленне Б. Волкам класічнай камедыі А. Астроўскага «На ўсякім мудраца хапае прастаўты» ў Театры імя Янкі Купалы, асабліва паводле з намаляванымі прадметамі (люстра, тумола, бра і іншыя). Так, будай што, рабілі некалькі ў дэкарацыйных спектаклях, у небагатых антрапразах. Гэтыя стары прыёмы ніяк не ўспрымаюцца сёння як нейкая «іранічная ітананія мастака», а хутчэй як поўная ліяноса думка. Бытавое, у чаўска-тургеніўскай лірычным духу афармленне спектакля «На ўсякім мудраца хапае прастаўты» ў Театры імя Янкі Купалы, асабліва паводле з намаляванымі прадметамі (люстра, тумола, бра і іншыя).

У тэатральным асяроддзі лічыцца часам пануюць думка, што для сапраўднага акцёра зусім не патрабуюцца дэкарацыі. Ён, маючы, можа перадаць змест самага складанага вобраза, іграючы на пустой сцэнічнай пляцоўцы. Наўрад ці задаволяць гледача такі аскецызм. Пры звычайнай вольнасці новай сцэнічнай выразнасці было б недавальнае збудаванне такога важнага кампанента тэатра, як мастацкае афармленне спектакля. Бясспрэчна, загрузванне сцэны дэкарацыямі перашкоджае акцёрскаму выкананню, здарэнне яго сцэнічнага вобраза, адцягвае ад яго увагу гледача. Таму ў афармленні спектакля неабходны мастацкія лакалізм і абалючэнне.

Разумная эканомія сцэнічных сродкаў вызывае сцэнічны вобраз спектакля ад залішняга дэталізму, робіць яго больш выразным і дзейным. Мастацкая якасць афармлення спектакля зусім не абумоўлена яго коштам. Сістэма, але выразная сістэма вобразаў тэатральнага мастака лепш за ўсё дапамагае сцэнічнаму дзеянню і найбольш яркаму паказу акцёрскага выканання. А вось годамі якая не стаяе многім нашым спектаклям. Культурна і мастацтва ў стварэнні тэатральных дэкарацыяў, можа і касцюмаў — найбольш свядома культуры і мастацкага густу тэатра. Аднак, калі на першых спектаклях такое афармленне лічыць той ці іншай мерай задавальняе наш час з-за недакладна тэатральнага кіраўніцтва і абсалютна адносна і стварэнняў — мастакоў дэкарацыяў і вяртання становіцца да таго напярэным, абсалютна і паліманым, што на іх брыдкі гледзець. Збудаванне афармлення асабліва ідэячна ў вочы на выразных спектаклях, дзе частей за ўсё яно залежыць ад машыніста сцэны, які на свой густ бярэ найбольш лёгкія партыяўныя прадметы афармлення і прыстасоўвае іх да клубнай сцэны.

Мне думецца, наспеў час стварыць пры Беларускай тэатральнай аб'яднанні творчую лабараторыю тэатральных мастакоў, дзе можна было б абмяркоўваць навуковыя праблемы мастацкага афармлення спектакляў як на прафесійнальнай, так і на самадзейнай сцэне.

У Дзяржаўным мастацкім музеі БССР былі выставлены для ўсёагульнага агляду праекты помнікаў народным песнярам Янку Купале і Якубу Коласу, створаныя скульптарамі рэспублікі.

ПРА МАЛОДШАГА

У 1927 годзе мне давялося быць на Міжнародным конкурсе імя Фрэдэрыка Шалена ў Варшаве і чуць ігу Льва Аборына, які атрымаў тэды першую прэмію. Бурныя авачы ў аднас аднаго савецкага выканаўцы лемалі пад у адноснах да маладога Савецкага дзяржавы. Мне асабліва запаміналіся выкананне Л. Аборына звайш праграмы накіроўн Шалена і арфавае прэлюдыя Прокоф'ева. Энтузіязм публікі дасягнуў кульмінацыі. І калі юны музык, сімплы і сабраны, мудры і далікатны ў падачы музычных вобразаў, выйшаў на пахлон слухачам, нейкая «свецкая» дама, якая сядзела са мной побач, кінула фразу:

— Гэта — не нашое выкананне! Божа, як усё проста, прыёмам, прыгожа!

Пачуццё радасці і гордасці за наш народ, за нашу партыю, да мяне, звязанага тэды з падполлем КПЗБ, пераплаталася з эстэтычнай асалядай ад мастацтва маладога выканаўцы, прадстаўніка савецкай моладзі на міжнародным форуме.

Перажыванні ад гэтага дэлегага канцэрта нека самі сабой усплілі ў паміць, калі я слухаў солны канцэрт двух юных выканаўцаў, вучняў Мінскай сярэдняй спецыяльнай музычнай школы Алега Алоўнікава і

Гэтыя словы належыць Пушкіну. І калі мы гаворым аб прапановах перадавога вольту, то не забываць пра маштабнае кірыццё ведаў — кнігу. Злозем мы дамажыцца, каб яна стала другам і сябрам каласніка, тэды новае з друкаваных старонак прабе дарогі ў жыццё.

І перагортваю фармуляры (а іх у нас 640) і думаю пра сваё чытачоў. Усё сёлета кожны з іх у сярэднім прачытаў па сем кніг. А многія ж яшчэ чора і не думалі заходзіць у бібліяку. Чакаць небыла было, і я сама пайшла да іх. Памятаю, каласіца Соф'я Кохна гаварыла: «Куды мне кнігі навуковай чытаць. І без мяне дастакова пісьменных». Цяпер Соф'я Міхайлаўна самай сорамна ўспамінае гэта. Спісу кніг у ён фармуляры можна пазаздросціць. Яна стала шчырным кітаводам.

У Капырына Раўшэці таксама адчуваць чатыры класы. Нейк прышла яна ў кантору калгаса, зазірнула ў бібліяку. «Як у вас хазіра стала», — захапленнем ваварыла жанчына. Гэта настаўнік Алега Паўлавіч Малакоўцаў дапамог надзець бібліяку ўтульны выгляд. Ён удала аформіў і знайшоў патрэбнае месца кожнаму станду, кожнай вітрыне і плакату.

У нас пазнаёмішыся з выставачнай навінай і бібліячным плакатам «Хімія — ударны фронт». Сярод іншай нагляднай агітцы прыцягваюць увагу рэкамендацыйныя спісы літаратуры на тэмы: «Тры кіты земляробства», «Транспырт, камбайнер! Гэта кнігі для вас».

З 17 па 20 чэрвеня ў Маскве адбыўся семінар загадчыкаў сельскай клубу краіны, скліканы рэдакцыяй «Правды». Міністэрствам культуры БССР, ВЦСПС і ЦК ВЛКСМ. На семінары быў абгавораны вопыт клубнай работы на вёсцы. Удзельнікі семінара расказалі аб тым, як праходзіць перадача сельскіх клубуў, як клубы і бібліятэкі ўдзельнічаюць у барацьбе за інтэнсіфікацыю сельскагаспадарчай вытворчасці. Усяго выступіла 43 чалавекі.

Удзельнікі семінара наведлі Маўзалей Ул. І. Леніна, зрабілі экскурсію ў Крэмль, пабывалі ў павільёнах ВДНГ, азнаёміліся з работай Цэнтральнага парку культуры і адпачынку імя А. М. Горкага і творчасцю самадзейных мастацкіх калектываў Падмаскоўя. Адабылі таксама сустрачы ўдзельнікі семінара з рэдакцыяй газеты «Сельская жыццё», «Труд», «Советская культура» і часопісаў, якія асвятляюць дзейнасць культуры-асветных устаноў, з вучнямі і спецыялістамі сельскай гаспадаркі, выдатнымі дзеячамі культуры.

СВЕЖЫЯ ГАЛАСЫ

Р. ШЫРМА, народны артыст СССР

Юры Гільдзюк. Абодва яны нашчадкі савецкага выхавання — простыя, сімплы, натхнены ў падачы музычных вобразаў.

Першую частку канцэртнай праграмы складалі віланэльныя творы ў выкананні выпускніка школы Алега Алоўнікава (клас педагога Б. Скаб'яна).

Яго выступленне было свайго роду генеральнай рэпетыцыяй перад абранай дыпломна на атэстат стаіцца. Розныя творы розных кампазітараў знайшлі ў асобе Алега дасканалага і разумянага інтэрпрэтатара. Сарабандэ і Жыга з соіты № 3 Бака і Канцэрт для віланчэлі, Дворжак «Абуджэнне» Форэ і «Танец антыльскіх дзвучынак» Прокоф'ева, «Вальс Шапюрына і «Рондэ» Бакерыні — гэтыя розныя па характары і складанасці музычныя творы выявілі ўменне маладога выканаўцы дакладна адточанасць твора да такога стану, калі цяжкасці штырхавой тэхнікі і тэхнікі левай рукі здаюцца нам лёгкімі і простымі.

Прыродны здольнасці — пачуццё рытму, вострае слыху і музычная паміць — у спалучэнні з упартай сі-

стэматычнай працай над асобнымі тэрамі развіваюць і ўзбагачаюць мастацтва музычнага выканання. Усе гэтыя якасці добра былі відны ў творчасці маладога віланчэліста А. Алоўнікава.

У праграму другога аддзлення канцэрта увайшла фартапінныя п'есы ў выкананні Ю. Гільдзюка.

З Юры Гільдзюком я пазнаёміўся яшчэ тэды, калі ён быў вучнем Гродзенскай музычнай школы-семігодкі. Пры першым ужо знаёмстве можна было заўважыць, што музыка ў яго жыцці займае вельмі важнае месца. З ён звязаны ўсе думкі і імкненні юнака.

У 1962—1963 навуковым годам на ўступных экзаменах камісія педагогаў Мінскай сярэдняй музычнай школы адзначыла музычна і п'яністэчны талент Юры, і яго залічылі ў 8-ы клас. Аднак Юра адчуваў, што звычайнае музычнае самагодка не дала яму моцнай п'яністэчнай базы, што патрэбна вялікая праца, настойлівасць, каб цярпліва пераадолець усё перашкоды. Цяжкасці заклочаны ў тым, што Юра жыве далёка ад бацькоў, а школа не можа забяспечыць патрэбную колькасць гадзін для заняткаў па спецыяльнасці. Апрача таго, стан здароўя таксама не

дазваляе яму працаваць столькі, колькі было б яму патрэбна. Не гледзячы на ўсё гэта Ю. Гільдзюк праз два гады зрабіў вельмі многа. Усе ранейшыя недахопы выправлены, і падрыхтаваны першая праграма адрыгата канцэрта, на якім і вялікім поспехам Юра паказаў сваё майстэрства. Ён выканаў Пазольню і Фугу рэ мінор Д. Шапюрына, Сяну № 2 фа мажор Моцарта, Сяну № 3 Д. Кабел'юскага. Багатае ўтульнае юнага музыканта і ўдасканаленне свайго п'янізму дало яму магчымасць выступіць з канцэртнай праграмай, якая з'яўляецца падрыхтовай да далейшага сур'эзага і складанага экзамена — Усебеларускага конкурсу музыкантаў-выканаўцаў, які адбудзецца восенню 1964 года.

У заключэнне абодва музыканты — п'яніст і віланчэліст выступілі разам і сыгралі першую частку Сяны № 3 Бетховена.

Канцэрт пачнуў вялікае ўражанне. Галенавыя юнакі прынеслі слухачам многа радасці свайм майстэрствам і натхнёным выкананнем кожнага твора.

Алега Алоўнікаў і Юры Гільдзюк пры добрым творчым накіраванні заўважыць буйным чынам не мае Беларускага мастацтва. І мы з гордасцю некалі будзем сачыць за спадорніцтвам выканаўцаў на ўсёагульных міжнародных конкурсах, дзе, бясспрэчна, будзе прадстаўлена Беларусь сваімі талентамі.

Алега Алоўнікаў і Юры Гільдзюк пры добрым творчым накіраванні заўважыць буйным чынам не мае Беларускага мастацтва. І мы з гордасцю некалі будзем сачыць за спадорніцтвам выканаўцаў на ўсёагульных міжнародных конкурсах, дзе, бясспрэчна, будзе прадстаўлена Беларусь сваімі талентамі.

Алега Алоўнікаў і Юры Гільдзюк пры добрым творчым накіраванні заўважыць буйным чынам не мае Беларускага мастацтва. І мы з гордасцю некалі будзем сачыць за спадорніцтвам выканаўцаў на ўсёагульных міжнародных конкурсах, дзе, бясспрэчна, будзе прадстаўлена Беларусь сваімі талентамі.

Алега Алоўнікаў і Юры Гільдзюк пры добрым творчым накіраванні заўважыць буйным чынам не мае Беларускага мастацтва. І мы з гордасцю некалі будзем сачыць за спадорніцтвам выканаўцаў на ўсёагульных міжнародных конкурсах, дзе, бясспрэчна, будзе прадстаўлена Беларусь сваімі талентамі.

Алега Алоўнікаў і Юры Гільдзюк пры добрым творчым накіраванні заўважыць буйным чынам не мае Беларускага мастацтва. І мы з гордасцю некалі будзем сачыць за спадорніцтвам выканаўцаў на ўсёагульных міжнародных конкурсах, дзе, бясспрэчна, будзе прадстаўлена Беларусь сваімі талентамі.

Алега Алоўнікаў і Юры Гільдзюк пры добрым творчым накіраванні заўважыць буйным чынам не мае Беларускага мастацтва. І мы з гордасцю некалі будзем сачыць за спадорніцтвам выканаўцаў на ўсёагульных міжнародных конкурсах, дзе, бясспрэчна, будзе прадстаўлена Беларусь сваімі талентамі.

АД КАМІТЭТА ПА ЛЕНІНСКІХ ПРЭМІЯХ У ГАЛІНЕ ЛІТАРАТУРЫ І МАСТАЦТВА

Капітэт па Ленінскіх прэміях у галіне літаратуры і мастацтва пачаў прыём работ на атрыманне Ленінскіх прэміяў 1965 года.

На атрыманне Ленінскіх прэміяў 1965 года могуць выстаўляцца творы літаратуры, мастацтва, журналістыкі і публіцыстыкі, надрукаваныя і публікаваныя аб'явавыя выкананыя не пазней чым 15 чэрвеня 1964 года.

Выстаўленне работ на Ленінскія прэміі праводзіцца кіруючымі органамі творчых саюзаў і рэспубліканскіх тэатральных аб'яднанняў. Празідыумаў ВЦСПС, калегіям міністэрстваў і дзяржаўных камітэтаў СССР і саюзных рэспублік, Акадэміяй мастацтваў СССР, вучонымі саветамі навукова-даследчых інстытутаў і вышэйшых навуковых устаноў, рэдакцыям газет і часопісаў на іх расшыравых пасаджэннях, а таксама сходамі працоўных.

Капітэт даводзіць да ведама арганізацый, што перад прыняццём рашэння аб выстаўленні работ на атрыманне Ленінскіх прэміяў неабходна правядзенне шчырокага і ўсебаковага грамадскага абмеркавання кандыдатураў.

Прыём работ будзе праводзіцца да 30 лістапада 1964 года. Капітэт па Ленінскіх прэміях аўтарытачна да савецкай грамадскасці з просьбай не адкладваць да апошняга тэрміну выстаўленне твораў на атрыманне прэміяў 1965 года. Зроблена заагда прадстаўленне кандыдатураў дапамога Капітэту ўсебакова вывучыць выстаўленыя работы.

Пра арганізацыю літаратурных вечароў, пра формы і метады прапаганды мастацкай літаратуры гаварылі Я. Скрыган, С. Грахоўскі, А. Асіпенка, Г. Васюкова, дырэктар Беларускай кінагэмі М. Халдэн, загадчык кінагэмі № 11 г. Віцебска М. Скрабін, загадчык кінагэмі № 1 г. Магілёва І. Навіцкі.

На сустрачкі кінагандлёвых работнікаў з кінематокай гучалі не толькі прамовы. Пэты А. Русецкі, С. Грахоўскі, В. Варба, Х. Мальцінскі, А. Бачыла, А. Астрэйка прычым талі свае вершы.

Першым плане — гітлераўцы, якія дабрадушна гутарылі, а за ім — паўкрук шчыбенці з выцянутымі пеламі павешаных мужчын, жанчын, падлеткаў... Тут, у гэтым памішанні, дзе сёння гарача спрачаліся аб новым творы, маладая жанчына паклала канец влчывым масавага забойцы і сядысца Кубэ. Пад носам у яго надрымотных эсэсаўскіх целаахоўнікаў яна пранесла ўзарычатуку ў спальню і нават у паспел жыхлівага гаўляітара і тая, у вызначаны час, зрабіла сваю справу.

Кароткае было апавяданне, але ў чытніку гэтай маладой жанчыны перада мною раскрыўся той сапраўдны гераізм, які прывёў да вымушанай капітуляцыі фашысцкай Германіі і адрыў нашаму народу шлях да мірнага жыцця. Гэтая савецкая жанчына без ваганнаў выканала свой абавязак перад народам і ўсім чалавецтвам, абавязак, які на яе ўсклада толькі яе сумленне.

СЕМІНАР ЗАГАДЧЫКАЎ СЕЛЬСКА КЛУБАЎ

З 17 па 20 чэрвеня ў Маскве адбыўся семінар загадчыкаў сельскай клубу краіны, скліканы рэдакцыяй «Правды». Міністэрствам культуры БССР, ВЦСПС і ЦК ВЛКСМ. На семінары быў абгавораны вопыт клубнай работы на вёсцы. Удзельнікі семінара расказалі аб тым, як праходзіць перадача сельскіх клубуў, як клубы і бібліятэкі ўдзельнічаюць у барацьбе за інтэнсіфікацыю сельскагаспадарчай вытворчасці. Усяго выступіла 43 чалавекі.

Удзельнікі семінара наведлі Маўзалей Ул. І. Леніна, зрабілі экскурсію ў Крэмль, пабывалі ў павільёнах ВДНГ, азнаёміліся з работай Цэнтральнага парку культуры і адпачынку імя А. М. Горкага і творчасцю самадзейных мастацкіх калектываў Падмаскоўя. Адабылі таксама сустрачы ўдзельнікі семінара з рэдакцыяй газеты «Сельская жыццё», «Труд», «Советская культура» і часопісаў, якія асвятляюць дзейнасць культуры-асветных устаноў, з вучнямі і спецыялістамі сельскай гаспадаркі, выдатнымі дзеячамі культуры.

У Кастрычніцкай зале Дома Саюзаў адбыліся заключныя заняткі семінара. Вопытам клубнай работы абмяняліся загадчыка клубу саўгаса імя Луначарскага Куйбыўскай вобласці К. А. Гіламедава, загадчык клубу калгаса «Авангард» Мінскай вобласці А. А. Мельнікаў і загадчык клубу в. с. Добрае Кіраваградскай воб-

Адбыўся чарговы выпуск слухачоў пастаянна-дзючых курсаў пры Міністэрстве культуры БССР. Гэтыя курсы рыхтуюць кіраўнікоў калектываў мастацкай самадзейнасці, 187 выпускнікоў дыржорска-харовага, танцавальнага і драматычнага аддзяленняў раз'едуча па гарадах і вёсках Беларусі, дзе яны ўзначеляць аматарскія гурткі і калектывы. На гэтым здымку вы бачыце сцэну са справаздачнага спектакля «Юнацтва бацькоў» па п'есе Б. Гарбатыва ў выкананні І-й групы драматычнага аддзялення. Гэты спектакль выпускнікі курсаў паказалі ў мінулыя надзелью гледчак Пleshаніц Мінскай вобласці.

Фота Ул. КРУКА.

Вернаер Эггерт напамінець да старажытага выдання кінематока ГДР. Камуніст. У апошняга года працу дзяржаўнага сакратаром па справах рэлігіі, Писменнік некалькі разоў быў у Савецкім Саюзе. У выніку апошняга паездкі (1962 год) з'явілася апавяданне «Начная размова».

Раптам надвор'е рэзка змянілася. З неба, раней бязоблачнага, ціпер паліў дождж. Наш доўгі цягнік, нібы матава-біскупскі снарад, прабіваўся праз цёмную сцяну начнога ліўня. Здаду за намі застаўся Мінск — шматпакутны горад, які паўстаў з руін і поспеў ў новай, ззяючай прыгажосці. Я не мог спаць. Уражанні апошніх дзён уварушылі мяне да глыбін душы.

Пазачора нас, як добрых, старых сяброў, прымаў у доме Саюза пісьменнікаў Беларускай Савецкай Рэспублікі. Тут, у канферэнц-зале, сабраліся маладыя пісьменнікі і горада абмяркоўвалі новы рукапіс. Ад сакратара я даведаўся, што раней тут, імяна на гэтым месцы, знаходзіўся «кабіне» крывавага гаўляітара Беларускай. Не чакаючы май прасьбы, мне паказалі дакументы, якія сведчылі аб «сабійскых густах» гэтай пачвары. Фатаграфія 1943 года. Прывакзальная плошча. На

Вернаер Эггерт напамінець да старажытага выдання кінематока ГДР. Камуніст. У апошняга года працу дзяржаўнага сакратаром па справах рэлігіі, Писменнік некалькі разоў быў у Савецкім Саюзе. У выніку апошняга паездкі (1962 год) з'явілася апавяданне «Начная размова».

Раптам надвор'е рэзка змянілася. З неба, раней бязоблачнага, ціпер паліў дождж. Наш доўгі цягнік, нібы матава-біскупскі снарад, прабіваўся праз цёмную сцяну начнога ліўня. Здаду за намі застаўся Мінск — шматпакутны горад, які паўстаў з руін і поспеў ў новай, ззяючай прыгажосці. Я не мог спаць. Уражанні апошніх дзён уварушылі мяне да глыбін душы.

Пазачора нас, як добрых, старых сяброў, прымаў у доме Саюза пісьменнікаў Беларускай Савецкай Рэспублікі. Тут, у канферэнц-зале, сабраліся маладыя пісьменнікі і горада абмяркоўвалі новы рукапіс. Ад сакратара я даведаўся, што раней тут, імяна на гэтым месцы, знаходзіўся «кабіне» крывавага гаўляітара Беларускай. Не чакаючы май прасьбы, мне паказалі дакументы, якія сведчылі аб «сабійскых густах» гэтай пачвары. Фатаграфія 1943 года. Прывакзальная плошча. На

У БУДАЎНІКОЎ

Дом культуры будрацэ № 1 наведваў літаратурны вечар, прысвечаны дваццацігоддзю вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. У вечары прынялі ўдзел пісьменнікі В. Вольскі, М. Паслядоеў, Э. Агняцет, М. Аўрамчык, П. Ткачоў. Яны чыталі свае творы пра будаўнікоў, пра новы Мінск, расказалі аб апошніх кнігах беларускіх літаратараў.

Сустрачы з пісьменнікамі будучы правядзенне таксама на новабудулах і ў інтэрнатах будаўнікоў.

ПАДАРУНАК МУЗЕЮ

Каштоўным падарункам забавачыцца Гомельскі абласны краязнаўчы музей: украінскі пісьменнік Рыгор Кірылона праслава свае творы — кнігі з падарункавымі надпісамі.

ОЙ, НЕМАН...

БРАКАНЬЕР ПАДАЕ У СУД. — МАЛАКО І БРУД. — СПРАВА АБ ПЯЦІ РУБЛЯХ. — ЗАМАРОЖАНЫЯ СРОДКІ. — ПЛАНЧЫНА СПАЧАТКУ. — ХІТРАЯ КАНАЛІЗАЦЫЯ. — АТРУЧАНАЯ ГОЖКА. — РАЗМОВА З ІНСПЕКТАРАМ. — АДЗІНАЦЦА ПАСІЯНЫХ. — УНІЗ ПА ГАРАДНІЧАНЦЫ. — СКАРГІ НЕМАНА.

некалькі гадоў будуюць каналізацыю. Пакалі трубы, заварылі ствы, але не паспел уключыць, а ўжо сістэма поўная вады. Чаму? Адкуль? Правярылі і аказалася: трубы пракладзены ў пільнуе, пра які чамусьці не ведалі праекціроўшчыкі, а ствы завараны так, што праз іх праходзіць вада.

І — пачынай спачатку. Адказнасць за вынікуната на ветер грошы ніхто не нясе. А сцёчныя воды па-ранейшаму скідаюцца ў Нёман.

На скурзаводзе для цеха па вырабу жорсткай скуры каналізацыю пабудавалі яшчэ ў 1959 годзе. Але і сёння адходы вытворчасці тут выкідаюцца проста на вуліцу, зацэпаляюць памашніне школы, што стаць побач, і падвалы паверх тэплагадзюльня фабрыкі.

Аказваецца, будаўнікі пабудавалі каналізацыю... з адваротным ухілам.

Эноу? — грошы на вецер, бруд — у Нёман...

Такія прыклады можна прыводзіць яшчэ і яшчэ. Яны сведчаць, што прадпрыемства горада не адрываюцца ад агульнага паставанава Савета Міністраў рэспублікі «Аб мерах па ўпарадкаванні вынарастання і ўзмацнення аховы водных рэсурсаў БССР», прынятую яшчэ ў 1960 годзе.

Аналіз нёманскай вады паказвае, што ў ёй ёсць шкодныя адходы ўсіх прадпрыемстваў горада, ахвяра, шкодны і для рыбы, і для чалавека. Больш таго, прынесі моцныя напасці шкоду жывёлагадоўлі ў вобласці. Аналіз, узяты ў вусці ракі Гожка, прытока Нёмана, паказалі, што працэнт растваранага ў вадзе солі амонія тут больш як у дзесяць разоў перавышае норму: ёсць у вадзе 1 амлія. А на берагах Гожкі — дзесяць населеных пунктаў, жывёлагадоўчыя фермы. Асноўны ішоўнік, што забруджвае рачку гэтымі шкоднымі прымесамі, — азотнагнява завод. Праблема тут ужо распрацаваны мерапрыемствы па ачышчэнні вады, многае ў гэтым напрамку ўжо робіцца, але справа гэтая патрабуе яшчэ больш увагі.

Размаўляю з Іспектарам Дзяржаўнага Савета Міністраў БССР па ахове прыроды І. Паранкова. З цяжкасцю застаў яго на рабочым месцы — ён увесь час на прадпрыемствах, увесь час ваюе за чысціню горада і Нёмана.

Шчыра кажучы, я ўбываю сабе яго работу як барацьбу з браканьерамі-саматужнікамі. І ніяк не мог сабе ўявіць, што Дзяржаўны наміст аховае прыроду ад пастаўленых дзяржавам на кіруючыя пасты людзей. Але ён называе мяне прывічальнікам, што гэта так. Аўтобіяграфія, што гэта так, чысціна стаяць, заварыць, фабрыка асвежана друку, завод жывёлагадоўчы вырабаў... Кіраўніцкіх у клопатах пра план што, ягона, вельмі важна забываюцца пра горад, пра яго чысціню і прыгажосць. І гэта недаравальна. На І. Паранкова яны ў асноўным глядзяць як на чалавека надкучывага, які адрывае іх ад работы. Але справа, якую ён робіць, — гэта не проста выкананне службовых абавязкаў, не яго асабістая

справа. Не абмяжоўваючыся складаным актаў, ён просіць, даказвае, патрабуе...

На жаль, пакуль вельмі нешматлікі ў яго актыўнасці. На прадпрыемствах горада ўсяго адзінаццаць грамадскіх інспектараў па ахове прыроды.

— Назавіце, калі ласка, некалькі актыўных вашых памочнікаў, — прашу я.

Аказваецца, і гэты адзінаццаць бяздзейнічаюць...

Вялікую работу, якая даручана інспектару па ахове прыроды, можна выканаць толькі з дапамогай грамадскасці. Упоўнены — многі агодняцца памагалі тав. Паранкова. Трэба толькі больш даваць людзям, арганізоўваць іх і калі на кожным прадпрыемстве і будучы грамадскі інспектар, актыўны, прадавольны, які ведае сваю справу, будзе менш актыў, менш парашуныць і больш справу, карысных для Нёмана.

Тав. Паранкову запрашае мяне на экскурсію па гараднічаныя цячэ гэты ручай праз увесь горад і упадае ў Нёман. Зрэшты, ручай гэты лагчыны з бруднай вадою і называюць вельмі прыгожым. На берагах Гараднічаны — прыбярэжны, гаспадарніцкія сады. Усялякі нечыстыя сады ж ствараюць вельмі гадзіныя вады чысціня стаяць, лавіць заварыць. Гараднічаны даўно ператварылася ў адкрыты асенішчыны калектар, які нясе ў сабе пагрозу інфекцыйных захворванняў. Выкананнем грамадскага Савета абавязку сваёй паставанай да кастрычніка 1964 года знесці з берагоў прыбярэжны, ачысціць рэчышчы ад смецця, падключыць бліжэйшыя прадпрыемства да гарадскага каналізацыйнага калектара. І вось мы разам з інспектарам па ахове прыроды, прадстаўніком санстанцыі, участковым мільцыянерам і кіраўніком дамамі ідзем уздоўж Гараднічаны, зыходзім на прадпрыемствы, у рэчышчы дамы.

Кабинет начальніка чыгуначнай станцыі тав. Яромы. Уваходзім. Начальнік круціць у руках паперку-прадпісанне і даводзіць, што ачысціць свой участак рэчышча Гараднічаны ён не здалее — няма грошай, няма рабочай сілы...

Потым, нарэшце, ідуць да двара, што ачысціць свой участак рэчышча Гараднічаны ён не здалее — няма грошай, няма рабочай сілы... Потым, нарэшце, ідуць да двара, што ачысціць свой участак рэчышча Гараднічаны ён не здалее — няма грошай, няма рабочай сілы...

Няма людзей, няма сродкаў. А работы ж усю на адзін наездзельнік, ад якога, упэўнен, ніхто не адмовіцца.

Прыкладна гэтак жа прымаюць нас і на іншых прадпрыемствах. І ніяк не могу паверыць у тое, што людзі гэтыя любяць свой горад.

Стая над Нёманам. У гэтыя дні ў ўспрыманні ўбачыў легендарную раку — не ў кію, не на фатаграфіі або напісанні. Стая — і не хочацца ісці адсюль.

Колькі напісана аб гэтай рацэ! Колькі яшчэ будзе напісана! Нёман варты самых геніяльных карцін і цудоўных паэм.

Але мне вельмі хочацца як мага хутчэй працягнуць звычайнае афіцыйнае паведамленне — у нёманскай вадзе ніякіх прымесяў звыш норм няма.

Гэта будзе вельмі радаснае паведамленне!

Д. РАДЗІНСКІ,
спец. кер. «Літаратуры і мастацтва»

РОДНЫЯ КРАЯВІДЫ. У валоках Мядзель. Фота А. ЛУКАШОВА.

ФЕСТИВАЛЬ КІНАФІЛЬМАУ

У кінатэатрах, палацах культуры і клубах Мінска праходзіць фестываль кінатэатраў, прысвечаны 20-й гадавіне вызвалення Беларусі ад фашысцкага захопніка.

Шмат цікавых мерапрыемстваў было праведзена ў кінатэатры «Радзіма». Гледачы прыгледзілі кінатэатры аб Геройнай барацьбе савецкага народа ў гады вайны: «Алаш» не задушча, «Бессмертны Геройні», «Трыццаць і пяць», «Алашадзіны праюцца», «На дарогах вайны», «Канстанцін Заслонаў і іншыя. З расказамі, які стваралі гэтыя карціны, выступілі кінарэжысёры і сцэнарысты І. Шульман, Р. Віктараў, А. Маўзон і інш.

З вялікай увагай слухалі гледачы расказ, удзельніцкай грамадзянскай і Вялікай Айчыннай войнаў. З успамінамі выступілі Герой Савецкага Саюза Р. Вайнукоў, П. Маладзі, стары бальшавік П. Палуо і удзельнік грамадзянскай і Вялікай Айчыннай войнаў І. Кеманюк.

На сценах у фав кінатэатра наладжана фотавыстава.

Р. ВАЛОДЗІН.

ЭНЦЫКЛАПЕДЫЯ ДОБРЫХ МАНЕР

Станіслаў РАССАДЗІН, літаратурны аглядальнік АДН

Аўтары кнігі «Эстэтыка паводзінаў», што выйшла ў выдавецтва «Іскусства», так вызначылі яе месца: «Гэта кніга пра характэрнае паводзінаў, пра тэму ў грамадскіх месцах і манеру насіць касцюм. Пра танцы і грацыю. Пра спорт і мужнасць. Пра ўрабанне пакоя і паўчыны прыгожыя. Пра касметыку і прыгажосць».

Вядома, не вельмі нова. Падобныя кнігі ў нас ужо нямаюць і з кожным годам становіцца больш-больш многія аўтары прагнуць паддзіліцца з суайчыннікамі думкамі аб тым, напрыклад, які трэба аламоваць каляночкі і што паводзінаў на сядзенні, калі ў вас светла-зялёныя шпалеры.

Кнігі на гэтую тэму, натуральна, бываюць рознымі — вартымі ўвагі, карыснымі, а то і лёгкімі эдабачымі фельетаністамі, якія здабываюць з іх шмат кур'ёзаў. Але ўсе яны — добрыя, і дрэнныя — зніваюцца з кніжных паліц Імперыі.

Вось і трыста тысяч экзэмпляраў «Эстэтыкі паводзінаў» былі раскуплены, ледзве яны з'явіліся ў магазінах.

На гэты раз чытачам вельмі пападаваў і ўсім не толькі таму, што ў кнізе можна знайсці шмат сапраўды карысных парадаў. Між іншым, гэта таксама бывае не вельмі часта, і аб гэтым варты сказаць асобна. Аўтары «Эстэтыкі паводзінаў» — не самаўпэўнены ў сабе людзі. Не пра «танцы і грацыю» піша вядомы баларыня, пра «спорт і мужнасць» — папулярныя спарсменны, пра «касметыку і прыгажосць» — прафесар-касметолог, пра «прыгожыя пакоя і паўчыны прыгожыя» — заслужаны дзеянні мастацтва...

Усе-такі асабіста! — як мне здаецца — гэтаю ўлада кнігі няважнае на гэтыя дні.

Я называю нататку аб гэтай кнізе «Энцыклапедыя добрых манер», але ўсё не таму, што ў ёй «усё ёсць». Энцыклапедыя тым і адрозніваецца ад вядомага, што ўсе факты асветляе святлом пэўнага светапогляду, яна не эклектычная, я матаніраваўная.

Кніга «Эстэтыка паводзінаў» — амаль што першая спроба «энцыклапедычнай» размовы аб добрых манерах, аб такіх, аб нормах паводзінаў — проста кажучы, аб прыстойнасці.

Найбольшая ўдача кнігі — артыкул ражысёра і мастака Мікалая Акімава «Аб добрых манерах». Акімаў — дасціпны і эдвельны аўтар, гэта мы ведалі і раней, чытаючы яго артыкулы і фельетоны ў перыядычным друку. Вядома мы і пра тое, як ён умеў — пра што ён ішла гаворка — працякаць у падальскі рэчывы, выносіць прымуду не некалькімі павароўнымі фактам.

К. ГЛУШАНІН,
дырэктар Барысаўскага краязнаўчага музея.

БУЙНЕЙШЫ БІБЛІЯТЭЧНЫ БУДЫНАК РЭСПУБЛІКІ

Пачалося будаўніцтва самага буйнага ў Мінску і рэспубліцы будынка фундаментальнай бібліятэкі АН БССР імя Бялінскага. Рабочая частка новага корпусу разлічана на шэсць паверху, а кнігасховішча на два мільёны кніг — у дзесяць паверху.

У новым будынку бібліятэкі АН БССР размесціцца і і галіновы і дэпартаментны чытальны залы, кабінеты для работы з мікрафільмамі і мікракартамі, праслухоўвання грамадзянскай, лекцыйнага зала з кінаапаратурай, энцыклапедыя аздавацца для камплектавання і апрацоўкі літаратуры, навуковай і метадычнай работы.

Прадугледжана старэйня сектара гігіены і рэстаўрацыі кніг і дэкажораў, праз якія будзе праходзіць уся літаратура, што вяртаецца ў кнігасховішча. Запланаваны фоталабараторыя для мікрафільмавання літаратуры і рэд іншых рабочых і дэпартаментны паміжышчыны і капіталістычных краін, ажноўніцтвае вялікая навуковая работа ў галіне бібліяграфіі, бібліятэчнасцяе і кнігазнаства.

БЕЛТА.

СПАДАРОЖНІК ЧАЛАВЕКА

Кніга — добры спадарожнік. Пра гэта заўсёды памятаюць пра-вяднікі Гомельскага чыгуначнага вузла. Яны арганізавалі продаж літаратуры амаль ва ўсіх пасажырскіх і прыгарадных плаздах. Толькі ў гэтым годзе добраахвотныя энтузіясты кнігі распусцілі амаль 10 тысяч экзэмпляраў рознай літаратуры.

Умелымі кніганосамі паказалі ўмелымі кніганосамі паказалі

Ул. ТАНАНА,
багажны радзачыні.

КНІЖНЫ БАЗАР У ПАРКУ

У мінулыя нядзелю ў мінскім парку імя Чалюскаўца над старымі соснамі работнікі кніжнага гандлю паставілі латкі. На іх — кнігі. Калі ласка, падыходзіце і выбірайце любію. Тут раманы і аповесці беларускіх пісьмніцтваў, зборнікі вершаў, калі для дзяцей, шмат тавараў класікаў рускай і сусветнай літаратуры.

Калі змагаты літэратуры, яны не толькі на-бываюць кнігі, але і абмяркоўваюць іх — як выдзена, ці ўдала ма-лючкі, як надрукавана, пералічана.

Прышлі на базар пісьмнікі А. Астрыжы, В. Зуб, В. Вольскі. Яны давалі аўтографы, гутарылі з аматарамі літэратуры.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

4 23 чэрвеня 1964 года.

На здымку — ля кніжных стоек.

Фота Ул. КРУНА.

ВЫСТАўКА РАБОТ АМАТАРАУ МАСТАЦТВА

У Лунінецкім раённым Доме культуры адкрыта выстаўка вывучаўца і дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва, прысвечаная 20-годдзю вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

На выстаўцы шырока прадстаўлены работы майстроў народнай творчасці Лунінецкага і іншых раёнаў Браскаўскага вобласці. Тут жывапіс, графіка, скульптура, вышыўка, ткацтва, інкрустацыя, разьба па дрэву.

Вялікім поспехам на выстаўцы карыстаюцца каршыні мастака

Е. Каўко «Лейні на палаяванні» і «У осязі». Прыгледваючы увагу дыванова вышыўка. А. Мельчык «Лейні на ападкаў», вышыўка А. Камарова «Партрэт Лейны», машынная вышыўка З. Шкуновай «Браскаўскі крапісць». Добра сталі наведвальнікі перад інкрустацыяй калгасніцы Н. Шурдына, з цікавасцю разглядаюць мастацкую вышыўку калгасніцы В. Бананачка, С. Каховыч, А. Гушчэні і іншых майстроў.

Усяго на выстаўцы 120 работ.

І. МАЗУРКЕВІЧ.

ДЛЯ САВЕЦКІХ І ЗАМЕЖНЫХ МОДНІЦ

эмаляной вяртэцкай сваім традыцыямі да пачатку XVIII стагоддзя і шырока вядома ва ўсім свеце. Вырабы растуўскіх майстроў не аднойчы атрымлівалі высокую ўзнагароду на міжнародных выстаўках. Яны адрозніваюцца цудоўнай чысцінёй і тоннасцю маляўніцтва, асабліва яркаю фарбай.

Растуўскі народны мастацкі промысел агрымаў да апошняга гады шырокае развіццё. У яго вялікі асартымент вырабаў. У гэтым годзе арцель «Растуўскага фінфіш» выпусціць больш 20 новых прадметаў дамскіх аздабленняў: брошкі, калы, бранзалеты, дэкаратыўныя спражкі, завушніцы, заклікі, кулоны, кліпсы с філігранным аздабленнем і фінфішавым роспісам.

Многія з іх, бясспрэчна, прыйдуча на густу самым вытанчаным модніцам. Гэта павердзілі традыцыйныя выстаўкі-продажы ў Маскве, дзе значная частка прадстаўленых новых вырабаў арцель была закуплена гандлёвым ўстановамі. Вольгатам узорам кулона «Ружа» запатрабаваны экспертным агляданнем «Разнаэкспарт».

Растуўскія майстры фінфіш будучы удзельнічаюць у гэтым годзе ў многіх міжнародных выстаўках. Багаты набор новай прадукцыі прадстаўлялі яны на Кангрэсе моды, які скончыўся нядаўна ў Маскве. У ансамблі з упрыгожвання-

Другая праграма. 12.00 — для малодзых школьнікаў «Нарцыс і Гадзімелля» перадача 4-й (М), 17.30 — праграма перадач (М), 17.30 — «Дружныя работы», перадача з Ленінграда, 18.00 — «Навука і здароўе», перадача з Ленінграда, 18.30 — «Хімія служыць чалавеку», рэпартаж з БДН (М), 19.00 — тэлевізійныя навіны (М), 19.10 — клуб інтэлектуальнага (М), 20.15 — А. Калінін, «Адапта», тэлевізійны спектакль, 21.30 — тэлевізійныя навіны (М), 22.30 — «Хлопчык Лійскі» (М), 23.00 — «Якое будзе заўтра надвор'е», «Першааглядні», кінааграфіяна вучылішча, перадача з Дзяржаўнага акадэмічнага Валіцкага тэатра, Савецка ССР, 19.00 — спектакль, Горкаўскага драматычнага тэатра імя М. Горькага, 25 чэрвеня

Першая праграма. 17.50 — праграма перадач, 17.55 — тэлевізійныя навіны, 18.15 — Да 20-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. I. «У інцытатарскіх спадарожніцтва» Рэсма на працягу поспехах калектыву 2-га механічнага шара МТЗ, 2. «Мірныя дні», тэлевізійная перадача аб людзях калгасна «Сірыя» Баранавіцкага шуглоўнага ўзростнага іна, 19.55 — «Ліснаў народ», тэлевізійны фільм-контра, 19.30 — кінааграфія «Якісць», аддзяленне Цэнтральнага музична-драматычнага тэатра імя Т. Шаўчэня, У пельчавым — тэлевізійныя навіны (М), 22.40 — «Фізікультура і спорт», Спартыўны выпуск.

Першая праграма. 17.40 — тэлевізійныя навіны, 17.50 — «На вахце» будаўнічым месце», тэлевізійныя навіны, 18.00 — «Свет сёння» (М), Да 20-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. Праграма Вяшчальна студыі тэлебачання, 18.30 — выступленне савецкага ратара Вяшчальна прамысловага абкома партыі У. Трунова, 18.45 —

мі дэманстраваліся савецкія мадэлі адзення.

Распрацоўкай новых вырабаў у арцель заняты лепшыя жывапісы. Арыгінальную мастацкую шытку рыхтуюць мастак Віктар Пацухін і майстар Валіцкага Салдатава. Брат Салдатава — Іван працаваў над новай мадэллю калы.

Добрым падарункам жанчынам будучы фінфішавыя пацеркі, вырабы якіх упершыню асвоены жывапісам Анатолем Кожыным. На іх паступілі ўжо заказы з многіх гарадоў краіны.

М. ГРЫБКОУ,
(АДН).

Галоўны рэдактар Н. Е. ПАШКЕВІЧ.
Рэдакцыйная навіна: З. А. АЗУР, Г. М. БУРАЧУК, А. І. БУТАКОУ, К. Д. ГУБАРЭВІЧ, Т. А. ДУБОВА, Г. М. ЗАГАРОДНІ, В. Ул. ІВАШЫН, А. М. КАШКУРЭВІЧ, В. Б. ЛАБЫДЫНА, П. М. МАКАЛЬ, А. Н. МАРЦІНОВІЧ (адначасна сакратар), Р. К. САБАЛЕНА (намеснік галоўнага рэдактара), І. А. САНКОВА, З. Ф. СТОМА, М. Г. ТАКОУ, Р. Р. ШЫРМА.

імя навіны, 21.30 — эстафета навіны (М), 18.00 — «Веды», тэлевізійны часопіс (М), 18.30 — на стэдыях і спартыўных пляцах перадачаў (М), 16.10 — для дашкольнікаў і малодзых школьнікаў, «У нас у гаспадар», перадача з Ленінграда, 16.30 — «Шукальнік», тэлевізійны клуб для юнацтва, Пераліцкага тэатра Масква, Сімферопаль (М), 17.50 — тэлеві-

зійныя навіны (М), 18.00 — «Веды», тэлевізійны часопіс (М), 18.30 — на стэдыях і спартыўных пляцах перадачаў (М), 16.10 — для дашкольнікаў і малодзых школьнікаў, «У нас у гаспадар», перадача з Ленінграда, 16.30 — «Шукальнік», тэлевізійны клуб для юнацтва, Пераліцкага тэатра Масква, Сімферопаль (М), 17.50 — тэлеві-

«Літаратура і мастацтва» выходзіць у аўторак і пятніцу.

НАШ АДРАС І ТЭЛЕФОНЫ: г. Мінск, вул. Захарова, 19. Тэлефон: прыёмны радзачыні — 3-24-61, намеснік галоўнага рэдактара — 3-25-25, адначасна сакратара — 3-44-04, адрэда літаратуры — 3-21-53, адрэда мастацтва — 3-24-62, адрэда культуры — 3-22-04, адрэда інфармацыі — 3-44-04, выдвецца — 3-19-52, бухгалтэры — 3-11-03.

«Літаратура і искусство» — орган Міністэрства культуры і правлення Саюза пісьмніц БССР, Мінск. Індэкс 63856. Друкарня выдвецца «Звязда». АТ 04736